

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   **Ἰ Ἰ Ἰ**   **κατά**   **ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 27353/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

18 Απριλίου 2013

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**

Στην υπόθεση   **Ἰ Ἰ Ἰ**   **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Isabelle Berro-Lefèvre, *πρόεδρος,*

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque,

Λινό-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Erik Møse, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Μαρτίου 2013,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 27353/09) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία **Ἰ Ἰ Ἰ** («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 27 Απριλίου 2009, δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κύριο Β. Χειρδάρη, δικηγόρο του συλλόγου Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρίες Κ. Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS

Κράτους, και τον κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Απριλίου 2010, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1946 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. στις 20 Ιουνίου 1990, έξι άτομα, μεταξύ των οποίων ο πατέρας της προσφεύγουσας, κατέθεσαν ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου. Αξίωναν ποσό ύψους 963.166 δραχμών (2.826,61 ευρώ) έκαστος ως αποζημίωση για τις ζημιές που προκάλεσε ο δήμος Αιγάλεω στο οικοπέδο τους. Στις 21 Δεκεμβρίου 1990, ο πατέρας της προσφεύγουσας απεβίωσε. Η προσφεύγουσα συνέχισε στη θέση του τη διαδικασία, όπως και κάποιοι από τους κληρονόμους.

6. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1992, το δικαστήριο ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης έως την περάτωση της αστικής διαδικασίας που είχαν κινήσει οι αιτούντες στις 25 Απριλίου 1989 με σκοπό την αναγνώριση των δικαιωμάτων κυριότητάς τους επί του επίδικου οικοπέδου (απόφαση αριθ. 11323/1992).

7. Στις 31 Μαΐου 2006, το δικαστήριο ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης για τον λόγο ότι οι αιτούντες δεν είχαν προσκομίσει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλούνταν στην αίτησή τους (απόφαση αριθ. 7164/2006).

8. Στις 30 Νοεμβρίου 2007, το δικαστήριο έκανε δεκτή την αίτηση και διέταξε τον δήμο να καταβάλει 395,65 ευρώ σε έκαστο εκ των αιτούντων (ποσό που θα μοιραζόταν μεταξύ των κληρονόμων του πατέρα

της προσφεύγουσας στους οποίους το δικαστήριο είχε επιτρέψει να συνεχίσουν τη διαδικασία). Η απόφαση αυτή (αριθ. 15569/2007) καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 27 Οκτωβρίου 2008. Το προαναφερθέν ποσό καταβλήθηκε στους αιτούντες.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

9. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της λογικής προθεσμίας όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

10. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 20 Ιουνίου 1990 με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών από τον πατέρα της προσφεύγουσας και περατώθηκε στις 27 Οκτωβρίου 2008 με την καθαρογραφή της απόφασης αριθ. 15569/2007. Διήρκεσε επομένως δεκαοκτώ έτη και πάνω από τέσσερις μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

11. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα δικαστήρια αποφάνθηκαν εντός προθεσμίας που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί μη εύλογη λαμβανομένου υπόψη του αριθμού των σταδίων της δίκης. Αναφέρεται ειδικότερα στην αναβολή της εξέτασης της υπόθεσης εν αναμονή της περάτωσης της αστικής διαδικασίας που είχαν εισάγει οι αιτούντες με σκοπό την αναγνώριση των δικαιωμάτων κυριότητάς τους επί του επίδικου οικοπέδου καθώς και στην αναβολή για την προσκόμιση δικαιολογητικών εγγράφων. Υποστηρίζει ότι τα διαστήματα αυτά δεν πρέπει να καταλογιστούν στις αρχές. Ισχυρίζεται επίσης ότι το αντικείμενο της διαφοράς για την προσφεύγουσα δεν ήταν σημαντικό. Ως προς τούτο, σημειώνει ότι το ποσό που επιδικάστηκε με την απόφαση αριθ. 15569/2007 του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών στον πατέρα της προσφεύγουσας ως αποζημίωση ανερχόταν σε 395,65 ευρώ, ήτοι 66 ευρώ για την προσφεύγουσα, τη μία εκ των έξι κληρονόμων.

13. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

14. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

15. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Το Δικαστήριο δεν παραβλέπει βέβαια το γεγονός ότι το πρωτοδικείο χρειάστηκε να αναβάλει την εξέταση της υπόθεσης αρχικά εν αναμονή της περάτωσης της αστικής διαδικασίας που είχαν κινήσει οι αιτούντες με σκοπό την αναγνώριση των δικαιωμάτων κυριότητάς τους επί του επίδικου οικοπέδου και, εν συνεχεία, για τον λόγο ότι οι αιτούντες δεν είχαν προσκομίσει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλούνταν στην αίτησή τους. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ωστόσο ότι το άρθρο 6 § 1 υποχρεώνει τα συμβαλλόμενα Κράτη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να πληρούν εκάστη επιταγή του (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Duclos κατά Γαλλίας*, απόφαση της 17^{ης} Δεκεμβρίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-VI, σελ. 2181, § 55 και *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], αριθ. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV) και, ιδίως, να εξασφαλίζουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να λάβει μία τελεσίδικη απόφαση μέσα σε λογική προθεσμία (προαναφερόμενη απόφαση *Frydlender*, § 45). Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν μπορεί να θεωρήσει «λογική» τη συνολική διάρκεια στην προκειμένη υπόθεση.

16. Επιπλέον, ακόμη κι αν ένα τμήμα της διάρκειας της επίδικης διαδικασίας μπορεί τεχνικώς να δικαιολογηθεί από τον μεγάλο αριθμό διαδικαστικών σταδίων, τούτο δεν επαρκεί για να τροποποιήσει τη διαπίστωση ότι η διαδικασία στο σύνολό της υπήρξε ιδιαιτέρως μακρόχρονη. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

**Π. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ
ΣΥΜΒΑΣΗΣ**

17. Η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό ένδικο μέσο προκειμένου κάποιος να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προβολή αιτιάσεων αναφορικά με την παραβίαση της υποχρέωσης, την οποία επιβάλλει το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός λογικής

προθεσμίας (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

20. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, αριθ. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003 και *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, αριθ. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010).

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 12 Μαρτίου 2012 δημοσιεύθηκε ο νόμος αριθ. 4055/2012 επί του δίκαιου χαρακτήρα και της εύλογης διάρκειας της δικαστικής διαδικασίας, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012. Δυνάμει των άρθρων 53 και επ. του προαναφερόμενου νόμου, εισήχθη ένα νέο ένδικο μέσο το οποίο επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να παραπονεθούν για τη διάρκεια κάθε σταδίου μίας διοικητικής δίκης εντός εξαμήνης προθεσμίας από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης. Το Δικαστήριο παρατηρεί ωστόσο ότι αυτός ο νόμος δεν έχει αναδρομική ισχύ και δεν προβλέπει τη χρήση αυτού του ένδικου μέσου για υποθέσεις που έχουν ήδη περατωθεί έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του.

22. Εν προκειμένω, η διαδικασία περατώθηκε στις 27 Οκτωβρίου 2008, ήτοι πάνω από έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του νόμου αριθ. 4055/2012. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο, κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στην προσφεύγουσα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός της να εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός λογικής προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

23. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

24. Η προσφεύγουσα αξιώνει 50.000 ευρώ, πλέον τόκων, για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

25. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και μη αιτιολογημένο λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών της προκειμένης υπόθεσης και ιδίως του μη σημαντικού διακυβεύματος της διαφοράς για την προσφεύγουσα. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ως προς τούτο ότι προκειμένου να αξιολογηθεί το διακύβευμα της διαφοράς για την προσφεύγουσα, πρέπει να εξακριβωθεί, κατ'αναλογία, αν υπέστη μία «σημαντική ζημία» υπό το φως των όρων που προβλέπει το νέο κριτήριο παραδεκτού που εισήχθη με το Πρωτόκολλο αριθ.14. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει τέλος ότι τυχόν διαπίστωση παραβίασης θα αποτελούσε αφ'εαυτής επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

26. Στις παρατηρήσεις της σε απάντηση, η προσφεύγουσα αντικρούει τη θέση της Κυβέρνησης και υποστηρίζει ότι κατ'εφαρμογή των όρων που προβλέπει το νέο κριτήριο παραδεκτού, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτή υπέστη σημαντική ζημία.

27. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ποσό που αξιώνει η προσφεύγουσα ενώπιον του Δικαστηρίου για ηθική βλάβη είναι δυσανάλογο προς το ποσό που επιδικάζουν τα δικαστήρια στις εσωτερικές διαδικασίες (βλέπε, *Jenik κατά Αυστρίας* (déc.), αριθ. 37794/07, 11568/08, 23036/08, 23044/08, 23047/08, 23053/08, 23054/08 και 48865/08, § 65, 20 Νοεμβρίου 2012). Συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η διαπίστωση παραβίασης των άρθρων 6 § 1 και 13 αποτελεί εν προκειμένω επαρκή δίκαιη ικανοποίηση (*Αθανασιάδης και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 34339/02, § 27, 28 Απριλίου 2005).

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

28. Η προσφεύγουσα ζητεί ομοίως, προσκομίζοντας τιμολόγιο, 1500 ευρώ, πλέον τόκων, για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο αιτούμενο ποσό δεν είναι ούτε αναγκαίο ούτε εύλογο. Συνεπώς, το ποσό που τυχόν επιδικασθεί για την αιτία αυτή δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 1000 ευρώ.

30. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδα* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αριθ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

31. Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στη διάθεσή του και των προαναφερόμενων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα 500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

32. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή.*
2. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.*
3. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.*
4. *Αποφαίνεται*
  - α) *ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών, 500 (πεντακόσια) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος από την προσφεύγουσα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη,*
  - β) *ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.*

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 18 Απριλίου 2013, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

**ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ TRADUCTION OFFICIELLE OFFICIAL
TRANSLATION**

No. Φ.092.22/2666

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Isabelle Bello-Lefèvre

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 29 Απριλίου 2013.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος

**Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES
DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHENES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS**